

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobců: **a) Ing. I. Č., Ph.D., b) Ing. P. Č., Ph.D.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2014, čj. MHMP-179070/2014/ODA-O4/Go,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. 2. 2014, čj. MHMP-179070/2014/ODA-O4/Go, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 8 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Podanou žalobou se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „žalovaný“), blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí, oddělení dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 1. 2013, čj. 022532/10/OVDŽP/MI, kterým byla žalobcům uložena povinnost do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí odstranit pevnou překážku – sklopný antiparkovací sloupek na pozemku parc. č. 2874/372 v k. ú. Zbraslav, z veřejně přístupné účelové komunikace Faltysova v Praze 16 a současně byla žalobcům uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

V prvním žalobním bodě žalobci namítali nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se jejich odvolacími námitkami nezabýval, ačkoli k tomu byl

povinen. Žalovaný postavil své rozhodnutí na prosté úvaze, že o veřejně přístupnou komunikaci (na níž je založeno právo obecného užívání) jde vždy, když je tato komunikace kolaudována nikoliv obecným stavebním úřadem, nýbrž silničním správním úřadem jako speciálním stavebním úřadem; úvahu uzavřel tak, že pokud bylo parkovací stání nacházející se na pozemku kolaudováno kolaudačním rozhodnutím Úřadu městské části Praha 16 ze dne 17. 12. 2007, čj. 018550/07/OVDŽP/MI, nachází se na pozemku veřejně přístupná komunikace s právem obecného užívání, které nelze omezit instalací sklopného antiparkovacího sloupku.

Ve druhém žalobním bodě žalobci tvrdili, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Shledal-li žalovaný za rozhodnou okolnost kolaudaci parkovacího stání, měl tuto okolnost ověřit a získat veškeré potřebné podklady. Pokud by tak učinil, zjistil by, že před předmětným kolaudačním rozhodnutím bylo užívání parkovacího stání povoleno kolaudačním rozhodnutím ze dne 2. 8. 2007 obecným stavebním úřadem – Úřadem městské části Praha 16, odborem výstavby, pod čj. OV-009078/07/MI. Žalovaný tedy ve věci rozhodl na základě neúplných podkladů.

Dle třetího žalobního bodu bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě kolaudačního rozhodnutí ze dne 17. 12. 2007, které je v rozhodné části nicotné. Důvodem nicotnosti je skutečnost, že předcházející kolaudační rozhodnutí vydané obecným stavebním úřadem dne 2. 8. 2007 založilo překážku věci pravomocně rozhoduté, která vylučuje, aby užívání pozemku jako parkovacího stání bylo povoleno opakovaně dalším kolaudačním rozhodnutím.

Dle čtvrtého žalobního bodu spočívá rozhodnutí na nesprávném právním posouzení věci. Předmětný pozemek není účelovou komunikací ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a to ani jeho součástí, neboť nesplňuje znaky účelové komunikace dle § 7 zákona o pozemních komunikacích. Pozemek není ani veřejným parkovištěm ve smyslu § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, jelikož neexistuje rozhodnutí, kterým by byl pozemek zařazen mezi místní komunikace. Vzhledem k tomu, že zpevněná plocha parkovacího stání je součástí pozemku, nemůže již být součástí (vymezenou částí) sousedního pozemku, na kterém se nachází účelová komunikace. Na pozemku dále nebylo založeno právo obecného užívání, jelikož žalobci ani jeho právní předchůdce neprojevili, byť jen konkludentní, souhlas s veřejným užíváním pozemku. S poukazem na ustálenou judikaturu žalobci dovodili, že k věnování pozemku obecnému užívání nepostačuje souhlas s provedením stavby parkovacího stání. Napadené rozhodnutí dále mělo být dle žalobců vydáno na základě nesprávného výkladu vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen „OTPP“), neboť při povolení stavby obytného souboru „Zahradní čtvrť“, jehož součástí je předmětný pozemek, byla právnímu předchůdci žalobců udělena výjimka spočívající v tom, že část parkovacích stání, která měla být umístěna v uzavřeném prvním podzemním podlaží bytových domů, bude umístěna na povrchu. Účelem poskytnuté výjimky bylo tedy povolení vybudování stání, která budou vyhrazena pro oprávněné uživatele jednotek v přilehlých bytových domech, a nebudou tedy veřejně přístupná.

Žalobci uzavřeli, že pozemek není účelovou komunikací, na pozemku není založeno právo obecného užívání, a proto silniční správní úřad nebyl oprávněn vydat prvostupňové rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Odkázal na kolaudační rozhodnutí vydané dne 17. 12. 2007 speciálním stavebním úřadem, který povolil užívání dokončené stavby – komunikace pro bytové domy a rodinné domy budované v rámci stavby bytového souboru Zahradní čtvrť a parkovací stání na

komunikaci parc. č. 2874/372 v k. ú. Zbraslav. Žalovaný zdůraznil, že antiparkovací sloupky na parkovacích stáních nebyly umístěny a nebyly ani zakresleny v dokumentaci skutečného provedení. Z uvedeného žalovaný dovodil, že v rámci budované stavby se jednalo o veřejně přístupné účelové komunikace. Žalobci uváděné rozhodnutí o povolení výjimky z OTPP pro stavbu obytného souboru řešilo povolení umístění menšího počtu garážových stání v podzemní garáži jednotlivých bytových domů, než odpovídá výpočtu dle vyhlášky s tím, že chybějící stání budou zajištěna na komunikacích u jednotlivých objektů; nejde ale o to, aby parkovací stání byla opatřena antiparkovacími sloupky. Dodal, že kolaudační rozhodnutí je rozhodnutím na stavbu čtyř bytových domů, které se rovněž netýká antiparkovacích sloupků. Žalovaný dále poukázal na § 16 a § 40 odst. 1, 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, z nichž vyplývá, že působnost silničního správního úřadu se vztahuje k veřejně přístupným účelovým komunikacím; úřad tak není příslušný k věcem, jež se týkají neveřejně přístupných komunikací.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 76 s. ř. s. přihlédl soud též k vadám, jež je povinen zkoumat z úřední povinnosti. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobci ani žalovaný se k této otázce k výzvě soudu nevyjádřili, a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Oznámením o zahájení řízení ze dne 8. 11. 2010, čj. 022331/10/OVDŽP/ML, byli žalobci seznámeni se zahájením řízení podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích ve věci odstranění pevné překážky – antiparkovacího sloupku umístěného na pozemní komunikaci Neumannova, na pozemku parc. č. 2874/372 v k. ú. Zbraslav. Správní orgán současně poučil účastníky řízení o právu uplatnit námitky nejpozději do 15 dnů ode dne doručení oznámení.

Podáním ze dne 29. 11. 2010 uplatnili žalobci u správního orgánu námitky, v nichž zdůraznil, že na předmětném pozemku se pozemní komunikace nenachází. Poukázal na definici účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích s tím, že v daném případě nebyly splněny podmínky uvedené v tomto ustanovení. Jelikož není předmětný pozemek účelovou ani jinou pozemní komunikací, nevztahují se na něj ustanovení tohoto zákona; řízení o odstranění antiparkovacího sloupku je tedy nedůvodné.

Rozhodnutí ze dne 23. 3. 2011, jímž správní orgán prvního stupně nařídil žalobci odstranit z účelové komunikace pevnou překážku, bylo k odvolání žalobců rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 3. 2012 zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 1. 2013 bylo podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích žalobcům uloženo, aby do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí odstranili pevnou překážku – sklopný (antiparkovací) sloupek na pozemku č. parc. 2874/372 v k.ú. Zbraslav z veřejně přístupné účelové komunikace Faltysova v Praze 16; současně jim byla, jakožto vlastníkům překážky, uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že jelikož bylo při místním šetření konaném dne 22. 10. 2010 zjištěno, že na předmětném pozemku, který je součástí pozemní komunikace Faltysova, byla umístěna pevná překážka bez povolení příslušného silničního úřadu, bylo zahájeno řízení o jeho odstranění. K otázce zpochybnění

charakteru účelové komunikace správní orgán uvedl, že předmětný pozemek byl původně součástí pozemku parc. č. 2874/3 k.ú. Zbraslav, na kterém byla územním rozhodnutím umístěna stavba „Obytný soubor v území Nad Královnou“, jejíž součástí byly i pozemní komunikace v tomto souboru. Na stavbu komunikací včetně parkovacích stání na vozovce bylo vydáno stavební povolení a následně bylo povoleno užívání stavby komunikace pro bytové a rodinné domy v rámci obytného souboru; součástí tohoto rozhodnutí byla i parkovací stání, mimo jiné i stání na předmětném pozemku parc. č. 2874/372 v k.ú. Zbraslav. Veřejným parkovištěm je stavebně a provozně vymezená plocha místní nebo účelové komunikace nebo samostatná místní nebo účelová komunikace určená ke stání motorového vozidla. Správní orgán tak dovodil, že předmětný pozemek s parkovacím stáním je součástí účelové komunikace. K námitce týkající se absence vůle vlastníka dotčeného pozemku správní orgán uvedl, že předmětný pozemek byl původně součástí pozemku č. parc. 2874/3 v k. ú. Zbraslav, na kterém byla na základě žádosti tehdejšího vlastníka – společnosti Vocol a.s. umístěna a povolena stavba pozemní komunikace, a proto nelze dovodit, že tato pozemní komunikace vznikla bez souhlasu vlastníka pozemku. Závěrem správní orgán konstatoval, že komunikace Faltysova byla povolena jako obslužná, ve funkční skupině C a její součástí byly i zálivy pro odstavování vozidel. Pro celé území byl také určen počet parkovacích a odstavných stání vzhledem k velikosti a funkci přilehlých staveb, ale i s ohledem na skutečnost, že počet garážových stání v bytových domech neodpovídá výpočtu dle vyhlášky OTTP a chybějící stání jsou zajištěna na přilehlých venkovních komunikacích. V současné době je na parkovacích stáních v této lokalitě umístěno cca 35 sklopných sloupků bez povolení silničního správního úřadu, čímž došlo ke zhoršení celkové situace dopravy v klidu v jednotlivých ulicích snížením počtu stání pro návštěvníky staveb pro bydlení i provozoven. Parkovací zálivy opatřené antiparkovacím sloupkem nejsou využity a vozidla parkují v průjezdném profilu vozovky v rozporu s § 25 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Sklopné sloupky navíc komplikují údržbu a čištění komunikace, opravy inženýrských sítí a v případě havárie by nebylo možné tuto část komunikace využít např. pro objížďku.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci dne 22. 2. 2013 odvolání, v němž namítali, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v rozporu se zákonem, jelikož pozemek není účelovou komunikací ani její součástí a není ani veřejným parkovištěm dle zákona o pozemních komunikacích. Dle žalobců nebylo na pozemku založeno právo obecného užívání, jelikož žalobci ani jeho právní předchůdce neprojevíli, byť i jen konkludentní, souhlas s veřejným užíváním pozemku. Žalobci dále namítali, že rozhodnutí vychází z nesprávného výkladu vyhlášky OTTP, že nemá oporu v podkladech ve správním spise a že je v rozporu se skutečným stavem.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10. 2. 2014 žalovaný odvolání žalobců zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V odůvodnění nejprve popsal průběh správního řízení a poté uvedl, že v daném případě je zásadní zkoumat, zda se jedná o stavbu v působnosti obecného či speciálního stavebního úřadu. Ze správního spisu dle něj vyplývá, že speciální stavební úřad (Úřad městské části Praha 16, odbor výstavby, dopravy a životního prostředí), kolaudačním rozhodnutím ze dne 17. 12. 2007 povolil užívání dokončené stavby – komunikace pro bytové domy a rodinné domy budované v rámci stavby bytového souboru a parkovací stání na komunikaci parc. č. 2874/372 v k. ú. Zbraslav. Z uvedeného žalovaný dovodil, že se jednalo o veřejně přístupné účelové komunikace, nad nimiž podle § 40 odst. 1, 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích vykonávají státní správu obce, které mají v této věci postavení silničního správního úřadu. Žalovaný uzavřel, že bylo prokázáno nájisto, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, přičemž pevnou překážku lze na takovou komunikaci umístit pouze na podkladě povolení příslušného

silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem účelové komunikace a se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky. Dojde-li k umístění pevné překážky bez uvedeného povolení, je vlastník pevné překážky povinen ji odstranit na své náklady ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Nejprve se soud zaměřil na otázku případné nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to nejen z důvodu, že ji žalobci v prvním žalobním bodě výslovně namítali (když uvedli, že žalovaný se jeho odvolacími námitkami nezabýval), ale zejména proto, že se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musel soud zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, čj. 5 A 157/2002-35). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu v rámci správního soudnictví.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se přezkoumatelným rozhodnutím rozumí rozhodnutí, které je srozumitelné a v němž je uveden dostatek důvodů podporujících jeho výrok. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73). Uvedené závěry jsou aplikovatelné rovněž na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vydaná ve správním řízení.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud již mnohokrát judikoval (např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74), že smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit účastníku řízení, z jakého důvodu správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl, neboť jen takovým způsobem lze ověřit, zda jsou důvody rozhodnutí v souladu s právními předpisy a zda nejsou založeny na libovůli správního orgánu. Odůvodnění rozhodnutí musí být schopno doložit správnost a zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že jedním z nejdůležitějších požadavků kladených na odůvodnění rozhodnutí je jeho přesvědčivost, je správní orgán podle § 68 odst. 3 správního řádu povinen náležitě vypořádat všechny námitky účastníků řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6A 48/92-23, dále platí, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ Zdejší soud k tomu doplňuje, že jednou daný obsah napadeného rozhodnutí nemůže zvrátit či doplnit ani obsáhlejší argumentace žalovaného ve vyjádření k podané žalobě.

V nyní projednávaném případě soud shledal, že z obsahu napadeného rozhodnutí není patrné, jak se žalovaný vypořádal s jednotlivými námitkami žalobců uplatněnými v odvolání; žalovaný je totiž zcela pominul. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí jen v obecné rovině

konstatoval, které skutečnosti vyplývají z obsahu správního spisu, aniž by je hodnotil v návaznosti na odvolací námitky vznesené žalobci. I když žalovaný uvedl důvody, pro které zastává stanovisko, že se v daném případě jednalo o veřejně přístupnou účelovou komunikaci (na níž lze pevnou překážku umístit pouze na podkladě povolení příslušného silničního správního úřadu po projednání s vlastníkem komunikace a se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky), vůbec se v této souvislosti nevypořádal s argumentací žalobců, která tuto jeho správní úvahu vyvrací. Žalobci v podaném odvolání zejména namítali, že v daném případě nejde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, neboť nejsou splněny podmínky dle § 7 zákona o pozemních komunikacích a že na pozemku nebylo založeno právo obecného užívání. Uvedené námitky však zůstaly bez jakékoli reakce ze strany žalovaného. Stejně tomu bylo i u zbývajících v odvolání uvedených námitkách, v nichž žalobci poukazovali na nesprávný výklad vyhlášky OTTP, na to, že rozhodnutí nemá oporu v podkladech a že vychází z tvrzení, která neodpovídají skutečnému stavu. Žalovaný se tedy argumentací a námitkami žalobců uplatněnými v odvolání nezabýval a nijak se s nimi nevypořádal, ačkoli k tomu byl (jak již soud podrobněji popsal výše) povinen.

Lze tedy uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí nesplňuje základní požadavky na odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu vyplývající ze zákona, jakož i z ustálené judikatury. Tím, že žalovaný zcela opomenul vypořádat uplatněné odvolací námitky žalobců, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Soud se ve shodě se závěry Nejvyššího správního soudu, vyjádřenými v rozsudku ze dne 28. 11. 2003, čj. 7 A 38/2001-37, nezabýval meritem věci, neboť za situace, kdy je napadené rozhodnutí rušeno pro podstatné vady řízení podle ustanovení § 76 s. ř. s., by bylo soudcovské hodnocení předčasné, a soud by tak předjímal závěry, které má učinit žalovaný správní orgán.

S přihlédnutím ke všemu shora uvedenému soud žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil. V souladu s ustanovením § 78 odst. 4 téhož zákona soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude tedy na žalovaném, aby se v dalším řízení s námitkami žalobců podrobně vypořádal a řádně je vyhodnotil, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí zaujme stanovisko ke všem uplatněným odvolacím důvodům a řádně vyloží, jakými úvahami byl ke svým závěrům veden.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci, kteří měli ve věci úspěch, mají právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady, které žalobcům v řízení vznikly, spočívají v zaplacených soudních poplatcích z podané žaloby ve výši 2 x 3 000 Kč a v soudních poplatcích za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který soud shledal důvodným, ve výši 2 x 1 000 Kč; celkem tak žalobcům náleží 8 000 Kč. Tuto náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit žalobcům ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. září 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.